

opfyldte i det Omfang, vi havde vedtaget, og efter vor Mening kunne disse Skemaer nu ikke blive tilstrækkelig vejledende for de paagældende. Vi beklage dette meget, vi beklage den Ængsteligbed, som den højtærede Minister har haft for at røre ved Skatteraadene, det er aabenbart en Institution, han har været utilbøjelig til at komme for langt ind paa. Vi derimod havde tænkt os, at Venstre lige saa meget som vi varmt maatte ønske, at der skulde lignede bedre end hidtil, og vi havde tænkt os, at man vilde gøre den Selvangivelsespligt effektiv, som baade den gældende Lov og den Lov, vi nu staa overfor, paalægge Befolkningen. Da denne Pligt opfyldes i saa ringe Udstrækning nu, er det klart, at naar der ikke forandres noget i den Henseende, er der ikke nogen Sikkerhed for, at den i Fremtiden vil blive opfyldt i højere Grad. Efter dette tror jeg ikke, at den Beskyldning vil forstumme, som med Rette eller Urette er rejst offentlig gentagne Gange, *at der er et stort Antal Skatteydere her i Landet, der svare mindre Skat, end de efter Loven burde gøre.* Det er derfor kun med stor Overvindelse, at Højre paa dette Punkt har resigneret og nøjedes med, hvad der er opnaaet. Jeg tænker ogsaa at have forstaaet den højtærede Minister saaledes, at han har en Følelse deraf, siden han med venlige Ord sagde, at han vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa at gøre Skatteraadene saa gode og solide som muligt, saa vidt Lovens Grænser tillod det. Vi sætte nu ganske vist — og det gør den højtærede Minister ogsaa — vort Haab til, at det nye Landsoverskatteraad, der bliver udstyret med meget stor Myn- dighed og for Eksempel kan kassere en hel Kommunaligning, vil forstaa *den store Opgave, der paahviler det, og handle derefter,* men jeg vil dog have Lov til at sige, uagtet det altsaa skal være en Fredens og Overenskomstens Dag, at vi udtrykke- lig have forbeholdt os paa dette Punkt, uden Hensyn til, at vi have maattet slutte os til det foreliggende, overalt, hvor det lyster os, at hævde, *at vi ere utilfredse med Skatteraadsordningen og de andre af mig nævnte Forhold.* Og vi have, som jeg antydede for lidt siden, virkelig den Mening, at senest ved Lovens Revision om de ikke mange Aar ville disse Spørgsmaal rejse sig paa ny, og at der indtil da vil komme Bidrag i en Retning, som vil bevirke, at man kommer ind paa den Sag igen. Og hvis de mange Bidrag komme til at gaa i Retning af, at

Tilstanden ikke er bleven væsentlig forbedret, nære vi den Tro, at dette Forhold til den Tid vil blive ordnet paa en mere tilfredsstillende Maade ogsaa for Statskassen, end det efter vor Mening er blevet Tilfældet ved denne Lejlighed.

Vi ere i Udvalget og Underudvalget paa alle Punkter mødtes med Repræsentanter for Regeringspartiet i det bestemte Ønske at naa til en Ordning af hele denne store, af Ministeren med Rette som betydningsfuld betegnede, Sag, men der har paa et enkelt principielt Omraade været Vanskeligheder at overvinde paa Grund af de forskellige Anskuelser, der næres indenfor de konservative Partier og Venstrepartiet angaaende *Karakteren* af Statens direkte Beskatning. Højre og de Frikonservative holdt stadig paa — og holde vedblivende paa —, at hvad der endnu kunde lægges paa den direkte Statsskat, uden at den stod Fare for at glippe, maatte kun bruges til ganske særlige, højvigtige Formaal, hvad der ogsaa skete i 1909, da Statens Formue- og Indkomstskat af 1903 første Gang blev forhøjet. Da gik Forhøjelsen til Landets Forsvar, der netop var en af de Opgaver, som man maatte finde, at den direkte Beskatning egnede sig bedst til at løse. Derfor have vi hæv- det, at man ikke burde forhøje den, for at tilvejebringe Balance paa Statsregnskabet, medmindre der ikke var nogen anden Vej, ad hvilken man kunde naa dertil. At det nu ikke har været nødvendigt at forhøje den tilnærmelsesvis i det Omfang, som det var vedtaget i Folketinget, have vi tidligere gjort gældende. Det er ogsaa blevet i højeste Grad bekræftet af den højtærede Minister i Dag, og det fremgaar for Resten ogsaa af Indstillingen, som gaar ud paa at nedsætte indirekte Skatter, fordi man mener, at de Penge, som derved spares, ikke ere nød- vendige for at kunne bringe Balance til Veje. Tidligere mente vi, at der mindst vilde blive 4 Mill. Kr. mere Indtægt end paaregnet af Ministeren, og vi have nu hørt, at det er endnu mere, end vi forinden Fællesudvalget havde faaet oplyst, idet forskel- lige Statsaktiver have givet større Over- skud, end vi vidste, inden vi begyndte Forhandlingerne. Vi mene altsaa stadig, at der allerede i det forløbne Aar er ind- gaet betydelig mere, end Stats-, Formue- og Indkomstskatten er foreslaaet at skulle andrage, og vi mene, som den højtærede Minister jo ogsaa gør, at der i den kom- mende Tid vil finde yderligere Fremgang Sted.

Men overfor denne vor Mening, som